

beter kon steunen, dan door niet door te tasten en niet „een man uit één stuk” te zijn. Zoo had hij zich jarenlang gedwongen, zich getraind om zich neer te leggen bij het in wezen ondraaglijke; en de verwachting op een eerlijke breuk, een eerlijke openbaring had hij al lang opgegeven.

En nu, nu tusschen hen alles beslist leek; nu ook zij het onmogelijke van hun verhouding op den langen duur, zoozeer tot op den bodem scheen gepeild te hebben, dat ze zich niet langer tegen het afscheid had verzet; — juist nu deze doorbraak van hun half eerlijk, half leugenachtig spel; een doorbraak, die eindeloze perspectieven opende.... Als dit late geluk door haar maar niet moest worden betaald met zoo’n jammerlijk verdriet om de kinderen....

„In elk geval”, begon hij zakelijk; maar hij maakte zijn zin niet af. Een heerlijke kracht van verantwoordelijkheidsgevoel doorstroomde hem. Voor het eerst sinds jaren van inbinden, van telkens weer zijn onkreukbare, mannelijke inzichten plooien en buigen naar de weifelende halfheid van een tobrende, bedroefde vrouw, voelde hij zich een kerel, die voor niemand uit den weg zou gaan en met iedereen oog in oog vrijuit kon spreken. Nu Houtman alles wist en haar uitstootte.... Natuurlijk zou hij eerst naar dien advocaat gaan en als het noodig was naar haar man zelf, om te probeeren, wat hij gedaan kon krijgen omtrent de kinderen.... Hij hield ’t meeste van Jan, maar Marietje had haar moeder misschien nog meer nodig.... Al was ’t maar tot hun tiende jaar en dan een uitgebreid droit de visite er na.... Hij zou niet alleen op zijn eigen geluk afstormen. Maar die kerels, die over haar heenvallen wilden, moesten onmiddellijk weten, dat hij onwrikbaar aan haar zijde stond, en niet beter vroeg, dan voor haar te mogen zorgen; voor haar kinderen en alles wat bij haar behoorde....

Met eerbiedige zachtheid trok hij haar naar zich toe, maar toen hij haar zag terugschrikken met dien smeekenden afweer in haar blik, dat weerlooze, dat hem altijd sterker bedwongen had dan een verbod, — bracht hij alleen haar handen naar zijn lippen en kuste voorzichtig haar polsen.

Op dat oogenblik doken juist twee groote kerels met toetoejjassen, waarvan het boord was opengezet, en blikkerende helmhoeden achter de chevelures van de voorgalerij op en een luide stem riep: „Hallo! Komen jullie haast? We zitten al een half uur te bitteren....”

Otto hief ongeduldig de hand op. „Ik kom dadelijk. Jullie kunt wel vast beginnen. Mevrouw Houtman is verhinderd om met de lunch mee te doen. En ik moet eerst nog even voor zaken....”

Onwillig en met spot in hun oogen wendden ze zich af.

„Dàcht ik het niet, dat ze zouden zitten te tortelduiven! En dan kijkt zij je nog aan als de vermoorde onschuld”.

„Maar Lichtenberg mag waarachtig wel een beetje voorzichtig zijn.